

[Weikop.]

almindeligt kendt både i det høje ting og ude omkring, at det var socialdemokraterne og det radikale venstre og det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen, der vedtog afgifterne, medens vi og venstre og andre ikke stemte for dem.

Regeringens begrundelse i 1955 for at pålægge forbrugerne ca. 240 mill. kr. i tekstilafgifter om året var jo, at man i løbet af 2 år — det regnede man med dengang — altså fra foråret 1955 og til foråret nu i 1957, ville søge at oparbejde en valutareserve og imødegå den forstærkede kreditstramning. Men nu forstår jeg på det ærede medlem hr. Peter Nielsen, at det, som folk nu betaler tekstilafgifter til, er til investering; det er, for at staten kan låne afgifterne ud til investering. Hermed har det hele fået en drejning. Det, der var meningen dengang, var, at man gennem en stærk forbrugsbegrænsning ville forbedre valutastillingen, og derfor blev det også, som det allerede er sagt, bestemt, at provenuet af tekstilafgifterne skulle indgå på en særlig konto i nationalbanken, og jeg er også helt enig med det ærede medlem hr. Tholstrup i, at det var forudsætningen, at disse tekstilpenge skulle være ganske urørlige for senere at kunne anvendes til at indfri sparebeviserne med. En aftrapning eller en afvikling, hvad man vil kalde det, skulle således ikke bevirke, at de ca. 500 mill. kr., som allerede står i nationalbanken, trækkes ud, eller have til følge, at statens direkte udgifter ikke skulle kunne dækkes, og heri var det ærede medlem hr. Peter Nielsen ganske enig.

Når regeringen begrænsede, som jeg sagde før, loven om disse afgifter til kun at skulle gælde i 2 år, var det vel ud fra den betragtning, at der efter disse 2 års forløb var tilvejebragt en valutastabilisering, der skulle overflødiggøre tekstilafgifterne. Det kan vel uden overdriivelse siges, at disse 500 mill. kr., der allerede er indbetalt af forbrugerne, ikke har hjulpet. Der er ingen valutareserve i dag. Der er stadig stor valutagæld og kreditstramning, ja, denne er, så vidt jeg kan vurdere det, ikke lempet, men snarere det modsatte.

Det var altså regeringens oprindelige forudsætning, at loven skulle løbe i 2 år, og som man vil huske, stillede vi sammen

med venstre i juni måned i fjor i betænkningen over finansministerens forslag til lov om ændring i lov om forbrugsbegrænsende foranstaltninger forslag om en lempelig måde at afvikle tekstilafgifterne på for at hindre, at produktion og handel skulle gå i stå ved et pludseligt ophør af tekstilafgifterne. Socialdemokratiet og det radikale venstre forkastede dette forslag, endskønt vi meget stærkt fremhævede de vanskeligheder, der ville opstå netop i forbindelse med sparebeviserne. Den højtærede finansminister mente imidlertid dengang, at sparebeviser og aftrapning var noget, man kunne komme tilbage til, altså her i foråret 1957, og den højtærede finansminister sagde også dengang, at man til den tid, altså nu, kunne se på, om regeringen på anden måde kunne øve indflydelse på prisudviklingen. Hovedpinen ved sparebeviserne er altså blevet udskudt, men spørgsmålet om aftrapning af tekstilafgifterne er blevet rejst ved dette forslag til folketingsbeslutning.

Jeg kan egentlig godt forstå, at folk reagerer over for tekstilafgifterne, og jeg kan ganske særlig forstå det, når det drejer sig om unge folk, der sætter bo, fordi de mærker omsætningsafgifterne meget stærkt og ganske særlig for de varers vedkommende, hvor afgifterne, forekommer det mig, virker åbenbart urimelige. Det ærede medlem hr. Peter Nielsen talte om opsparing. Der er ingen tvivl om, at sparekassernes agitation og reklame netop for opsparing og bosætningslån, der som forudsætning har egen opsparing, er udmærket og bør vinde stor tilslutning, men jeg tror, at lysten til at spare svækkes noget, når de unge folk bliver klar over det stærke indgreb, tekstilafgifterne gør blot f. eks., hvis man skal have et tæppe på gulvet. Anskaffer unge et importeret tæppe, kommer de af med ikke mindre end 62 pct. i afgifter til staten. Det kan vist ikke betragtes som overdreven luksus af opsparede midler at købe et importeret tæppe til f. eks. 400 kr., men det forekommer mig at være ublufærdigt, at staten tager 240 kr. i afgift af 400 kr. Jeg har blot ønsket at fremdrage dette selvfølgelig meget grelle eksempel — det er det ganske vist — på, hvordan afgifterne i det hele taget kan virke, fordi jeg tror, at de ikke ligefrem er fremmende for spareviljen, når staten